

Jeg udtalte ogsaa ved første Behandling, at det er et Spørgsmaal, man ikke saadan kan begrave. Det er et Spørgsmaal, der er rejst ikke blot i vort Folk, men udover hele Europa, et Spørgsmaal, som vil trænge sig frem, og som man atter og atter maa drøfte, indtil man finder en tilfredsstillende Løsning. Men jeg kan ikke se rettere end, at man med fuld Ret kan gennemføre dette Lovforslag, uden at der sker noget som helst Indgrib i Folkeforsikringstanken. Thi skal man nogen Sinde naa til en Folkeforsikring, saa maa man dog have faste Satser, man kommer ikke til en Folkeforsikring udenom de faste Satser, og man kan derfor godt sige, at dette maaske kan tjene som Overgang til et System, der kan være endnu mere tilfredsstillende.

Altsaa, dette Lovforslag skal ikke være et Forslag, der afslutter Drøftelsen af Folkeforsikringstanken, men det maa være et Fremskridt, mener vi, at komme bort fra det uheldige, der har været i den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, over til de faste Takster. Jeg skal derfor meget anbefale at stemme for de Ændringsforslag, som Flertallet har stillet. Jeg har den Overbevisning, at Lovforslaget med disse Ændringer vil blive en Lov, som vil vække Glæde rundt omkring i vort Folk, og jeg haaber, at de økonomiske Byrder ikke bliver af en saadan Beskaffenhed, at de trykker Samfundet i Knæ.

Rode: Da dette Lovforslag var til første Behandling her i Tinget, var det endnu usikkert, paa hvilken Maade det vilde blive benyttet som Grundlag for den kommende Forhandling. Det kunde tænkes, at det benyttedes saaledes, at der søgtes tilvejebragt en almindelig Enighed paa Lovforslagets Grund under Hensyntagen til de Indvendinger, der var gjort fra deres Side, som oprindeligt havde fremlagt Lovforslaget i 1919. Desværre er et saadant Forsøg ikke blevet gjort, idet hele Forhandlingen i Udvalget har været rettet paa at vinde dem indenfor og udenfor Ministerens Parti, som syntes, at han til Trods for den Forringelse af Lovforslaget af 1919, som forelaa, ikke havde forringet det nok, men ønskede det yderligere forringet. Derfor er dette Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, ikke blevet et Samlingsgrundlag for den hele Rigsdag, men et Lovforslag, som vil vække overmaade stor Modstand hos store Dele af Befolkningen.

En Hovedbestemmelse i Lovforslaget er den, der allerede dukker op i første Para-

første Ændringsforslag, den Bestemmelse, der fastsætter Grænsen for Retten til at nyde Aldersrente. Der har man til de allerede i selve Lovforslaget optagne Overgangsbestemmelser, som skulde gøre det lidt mere smageligt for dem, som mener, at Forandringen fra 60 til 65 Aar er saare uberettiget, føjet endnu nogle Overgangsbestemmelser. Tilsammen tilvejebringer de et Komplex, som vil bringe meget stor Forvirring med Hensyn til hele dette Forhold. De, der er mellem de 60 og 65 Aar, og de, der nærmer sig disse Aar, vil blive saare forskelligt stillet ved hele dette Lovforslag. Jeg maa mene, at der ved en Menne-skealders Fastholden ved de 60-aariges Ret til Aldersrente er skabt en saa begrundet Forventning om, at denne Ret vil findes ved det 60de Aars Opnaaelse, at man i store Dele af Befolkningen, navnlig for deres Vedkommende, der har passeret Livets Middagshøjde, vil mene, at man skuffer disse Forventninger, naar de naar de 60 Aar og finder, at det Asyl, som Aldersrenten er for dem, er flyttet mange Mil længere bort. For dem, der har gaaet en lang Vej, vil det være en stor Skuffelse at skulle vandre endnu længere, inden man naar det Sted, hvor man havde haabet at finde Ly. De Overgangsbestemmelser, som er foreslaaet, er dels, sammenholdt med, hvad der i Forvejen fandtes i Lovforslaget, egnet til at skabe Forvirring, dels er de ganske utilfredsstillende.

Med Hensyn til Gennemførelsen af de faste Taksters Princip, som Ministeren havde foreslaaet paa den Maade, at han i alt væsentligt havde taget de normale Takster, der kunde overskrides i Lovforslaget af 1919, og gjort dem til faste og næsten uoverskridelige, er de i Udvalget paa forskellig Maade formindsket, navnlig under en Forandring af Prisniveauet, og formindsket meget betragteligt, navnlig for de Grupper Vedkommende, som man havde tiltænkt den mindste Aldersrente. Jeg var meget imod de 5 Klasser, som Ministeren havde foreslaaet, men naar man reducerer dem til 3 ved f. Eks. paa Landet at stryge de to højeste, saa betyder dette ganske vist en Forenkling, men ogsaa en saare stor Forringelse af Lovforslaget. Det er derfor klart, at overfor denne Forringelse af Ministerens Forslag maa jeg tage Afstand og stemme derimod. Disse Taksters Størrelse har man nu søgt at hjælpe paa dels ved en lille Forandring i Dyrtidstillægene, dels ved en Ordning, som utvivlsomt er rimeligere end den af Ministeren foreslaaede, nemlig ved at henlægge Forøgelsen